

KUMSATI

Kültür – Sanat - Edebiyat

Beyza BOLAT

DUR DEMELİ

Dur demeli!
Hava sisli, yollar sisli
Akan nehirler, ırmaklar kanlı
Ağaçların yaprakları alev almış, dumanlı
Pervaneye dönmüş girdaba dur demeli!

Yaralar açılmış, hatıralar yakılmış
Sümbüller, menekşeler siyaha boyanmış
Boş hayaller sınıırını aşmış
Yaklaşan acılara bir göz kırpılmış.
Pervaneye dönmüş girdaba dur demeli!

Dedikoduya hesaba yer açılmış
Güneş insanlığa yüzünü kapamış
Yıldızlar teker teker sönmüş
Sarmaşıklar zerreyi sorar olmuş.
Pervaneye dönmüş girdaba dur demeli!

Fatmanur ABADAN

Miyase BALIN YOLCULUĞUM

Dünya bir durak misali... Geliyoruz ve gidiyoruz sonunda. Doğup, büyüüp, gelişip sonra da ölüveriyoruz. Yazınca ne kadar da basit. Ama içi o kadar dolu ki! İnsanoğlu hayata geldiği andan itibaren sorumluluk sahibi aslında. Minicik bir bebek bile yürümeyi başarmak için emeklemesi gerektiğinin farkında. Bunun için çabılıyor, pes etmiyor. Pes etmek ya da etmemek... Ama ne için? Yıllardır öğretmenlerimiz “Çalışın, pes etmeyin!” diyorlar. Üniversite hedefiniz olsun, diyorlar. Evet, kişinin bir hedefi olmalı ki bu hedefi üzerine ilerlemeli. İnsanoğluna pes etmek yakışmaz, azmetmek yakışır. Kendimize üniversite hedefi koyuyoruz ama yine insanoğlu işte... Bırakıveriyor gayreti, çalışmayı. Bazen aileler de diyor ya hani: “Okuyup da ülkeyi mi kurtaracaksın?” İşte gayretin bittiği anda bu cümle beni hedeflerim ve hayallerim yoluna yeniden davet ediyor. Evet, ülkemizi kurtaracağım, diye haykırmak geliyor içimden. Bizim rahatımız için, uyanabilmemiz için sabaha; gece uyumayanlar varsa o sabaha şehit annesi/babası olarak uyananlar varsa hepimizin sorumluluk alması gerekiyor ülkemiz adına. Vatana, millete, hayırlı evlatlar olmamız gerekiyor en başında. Sadece liseyi bitirmekle kalmayıp üniversite yolculuğuna çıkmamız, sürekli kendimizi geliştirmemiz gerekiyor. Sorumsuz ve bilinçsiz bir insan olarak bu hayatı tüketmememiz gerekiyor. Neden “şehit” diyorum sonra. Şöyle ki hayatımda, önümde beni etkileyecek bir varlık yok. Ama onların bir sevda uğruna, vatan savunması için hayatlarını feda etmesi beni yüreklendiriyor. Keşke olmasa şehitlerimiz, keşke hiç ölme masum insanlar savaşlarda.

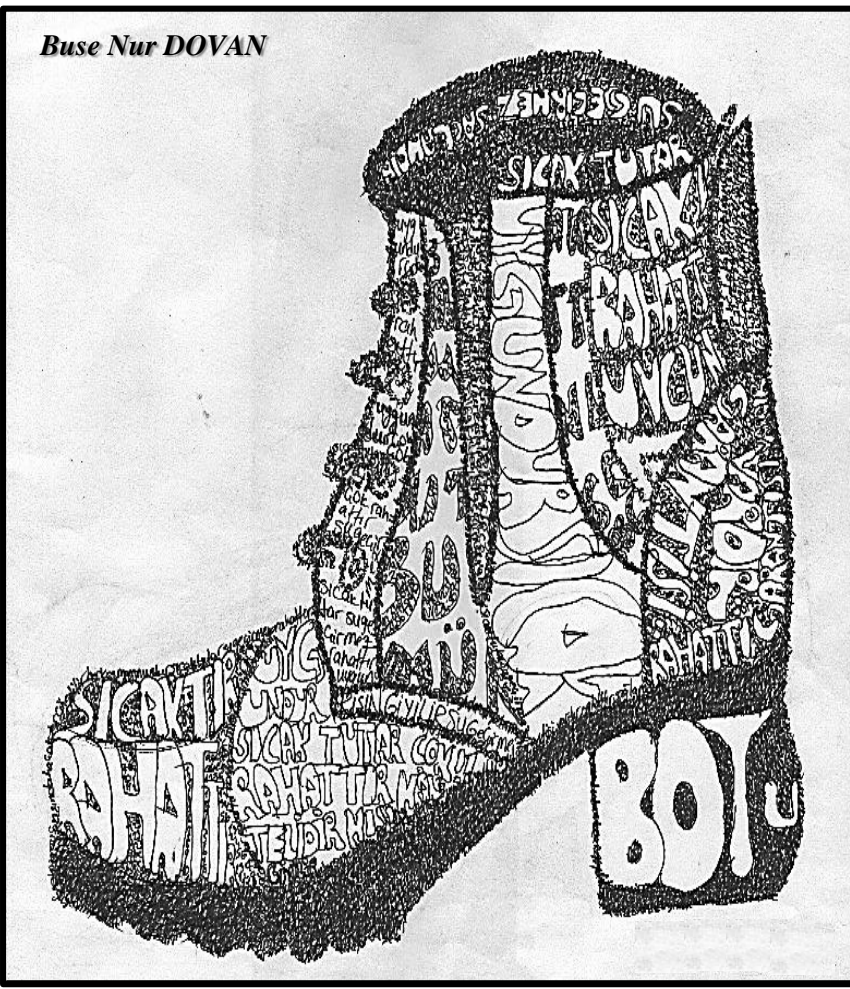
İnsan kendi ayakları üzerinde durabilmeyi amaç edinmeli. Benim bir hedefim var ve bu hedefime ulaşabilmem için kalbimin sesini dinliyorum. “Durma ve yılma; bu sana yakışmaz!” Her sabah ders çalışmaya kalktığımda o kadar mutlu oluyorum ki... Bahanelere, engellere takılmayalım. Hayatta her şey düzgün gitmeyebilir ama bunu düzeltecek kişiler bizleriz. Hayallerimizi geliştirmek, ideallerimize ulaşmak için yeterli imkana sahip olamayabiliriz. Fakat bu, şans denemeyeceğimiz anlamına gelmemeli. Yılgınlığımıza teslim olmamalıyız.

Esra KOÇTÜRK MİNİK KALPLİM

Boynuma sarılıp “Anneciğim!” diye ağladığı o anı hiç unutamıyorum. Oysaki ben onun sadece öğretmeniydim; hatta stajyer öğretmen... Ben üzüldüğü meselenin kendi açımdan ciddiyetsizliğini düşünürken, onun gözünden bakmadığımı bile fark etmezken o, beni annesi olarak düşünmek istemişti. Çünkü sarılacak başka kimsesi yoktu. Belki de herkes “anne” idi onun için.

Bir arkadaşımın kalemini çok beğenmişti. Sürekli arkadaşımın kalemine bakmak istiyor ama bir türlü almaya bile cesaret edemiyordu. Durumu fark edip aynı kalemde ona alarak hediye ettim. Mutluluğu hâlâ gözlerimde... Ertesi hafta staja geldiğimde ağlayarak ve özür dileyerek yanıma geldi, kalemi kaybettiğini söyledi. Bir kalem için bu kadar ağlanır mıydı? Aynı kalemde kendime de aldığımı söyleyip kalemi çıkarttım ve ona verdim. İşte o an, “Anneciğim!” diye sarıldı ve sonrasında da elimi öptü.

Şimdi düşünüyorum da ben annemin elini öperken bile onun hissettiği şeyleri hissetmiyorum, eminim. Bir kalem için bu kadar ağlayan çocuk, annesi olmadığı için kim bilir ne kadar çaresizdi? Ve bu çocuk özel eğitime muhtaç “farklı” bir çocuktur. Ve bu çocuk ailesi olmadığı için sevgi evlerinde kalan, sevgiye muhtaç “yalnız” bir çocuktur. Biz insanlar elimizde her şeyimiz olmasına rağmen, elimizdekilerin kıymetini ya bilmiyoruz ya da daha fazlasını istiyoruz. Aslında onların kimseden farkı yok. Tek farkları belki de kıymet bilmek. Sevgiye vefa göstermek. Kıymet biliyorlar çünkü eşyaları kaybaldığında hemen onlara alıverecek birisi yok. Vefa gösteriyorlar çünkü sevgilerinden başka verecekleri bir şeyleri yok. Ve bana “anne” diyor çünkü onun sarılacak kimsesi yok. “Anne” demek; sarılmak demek belki, belki de sevmek. Belki de herkes “anne” onun için!

Derdim var,
Dinleyenim yok.
Yolum var ama
Yürüyenim yok.

Sevdiğim var,
Sevenim yok.
Param var,
Huzur yok.

Saat var,
Zaman yok.
İnsan var ama
Adam yok.

Ölüm var,
Dirim yok.
Yaşam var,
Yaşayan yok.

Melek ANBARKAYA BİR EL

“15 Temmuz” hain darbe gecesini hatırlamak ve anlamak üzere okulumuzda düzenlenen söyleşiye katılmak için salona iniyordum. Söyleşiye 15 Temmuz gazilerinden biri katılacaktı. Merdivende bu misafirimizle karşılaştık. Sağ bacağını o hain gecede kaybetmiş; bir yakınının yardımıyla merdivenlerden inmeye çalışıyordu. Tam son basamağa gelmişti ki tek bacakla sağlamaya çalıştığı dengesini kaybetti. O an ani bir refleksle elimi koluna uzattım ve onu yere düşmeden tuttum. Gözlerini gözlerime dikti ve ağlamaya başladı. Ne diyeceğimi bilmeden hızlıca salona doğru koştum.

Program başladı ama ben gözlerimi ayaklarıma sabitlemiş, kafamı kaldırmadan sadece konuşulanları dinliyordum. Sahneye az önce karşılaştığım Gazi Mehmet çıktığında bakmak istedim fakat bakamadım. Konuşmasında bacağını kaybetme anını anlatmaya başlayınca sesi titredi: “Vatan için canımızı feda edecek kadar cesurduk ben ve arkadaşım. Her yer kan revan içindeydi. Yola beraber çıktığım arkadaşım Osman’ı arıyordum. Ona sesleniyordum ama bomba ve silah sesleri sesimi bastırıyordu. Ansızın öyle bir gürültü oldu ki can kardeşim Osman’ı kaybettiğim düşüncesi beni sarstı. Tam o sırada Osman önümde belirdi ve bombanın etkisiyle sarsılan vücudunu tutmak için ani bir refleksle elimi uzattım ve onu düşmekten kurtardım.”

Tam bu sırada başımı kaldırdım ve yaşlı gözleri gözlerimde sabitlendi. Sesimi salona duyurmamak için hıçkırıklarımı avuçlarımda biriktiriyordum. “Osman’ı yakalamıştım; onu kurtarmıştım ama tam o sırada helikopterden atılan bir mermi sağ bacağıma isabet etti. Bu sefer de Osman beni kucakladı, hastaneye kadar sırtında taşıdı.”

Artık hıçkırıklarımı tutamıyordum. Şimdi anlamıştım merdivenlerde neden ağladığımı. Ve bir elin, merhametle uzatılan elin neleri kurtarabileceğini o gün öğrenmiştim.

Sıla Zehra ÖZNAZ İLK HEYECAN

Ben, ailemin ilk çocuğuyum. Hayata gözlerimi ilk açtığımda Allah bana dünyayı öğrenmem için annemi verdi. Tabii ki benim ilk öğretmenim annemdi. Ben daha bebekken annem çalışmak zorundaydı ve sonrasında da kardeşim olmuştu. Annem ve babam çalıştıkları için onları çok özliyorduk. Zor geçen üç dört yılın ardından büyüdüm. Herkes bana “Sen büyüyeceksin, kocaman bir kız olacaksın, okula gideceksin. Senin bir öğretmenin olacak; sana okumayı, yazmayı öğretecek. Öğretmenini çok seveceksin.” dedi. Okulu bir oyun bahçesi sanırdım. Çocukluk işte...

Ve artık büyümüştüm. Okul zamanı gelmişti. Formalar giyildi, saçlar örüldü. Hayalimde bile olmayan kocaman bir okul... Çocukça adımlarımla merdivenlerde hissettiğim karmaşık bir heyecan. Sadece aklımda kalan, senin bir öğretmenin olacak, deyişleriydi. Annemin elinden tutarak sınıfa girdim. Sınıfa ilk adım... Bilmediğim, kalabalık bir ortam. Bir sınıf dolusu çocuk, birbirimize yabancı bakışlar ve o kadar kalabalığın içinde hepimize tek tek sarılmayı isteyen sevgi dolu bir öğretmen. Sıra tanışmaya gelmişti. Öğretmenim bana bakıp gülümseyerek “Güzel gözlü kız, senin ismin ne?” diye seslenmişti. Sanki annemin sesi; “Kızım, yavrum!” der gibiydi. Ve anlamıştım ki benim öğretmenim bir anne gibi yakındı bize. Ve artık ben de bir “okullu”ydum. Öğretmenim bizlere okuma yazmayı, hayata dair bilmediğimiz her şeyi öğretti. Birinci sınıftayken geldik dördüncü sınıfa. Ben anne sıcaklığı bulduğum öğretmenimden çok şey öğrenmişim: saygıyı, sevgiyi ve yarınlara umutla bakabilmeyi... Öğretmenime söz vermişim. İnsanlığa dair bana öğrettiği şeyleri aklımdan hiç çıkarmayacak ve yaşadığım sürece onu hep gururlandıracaktım.

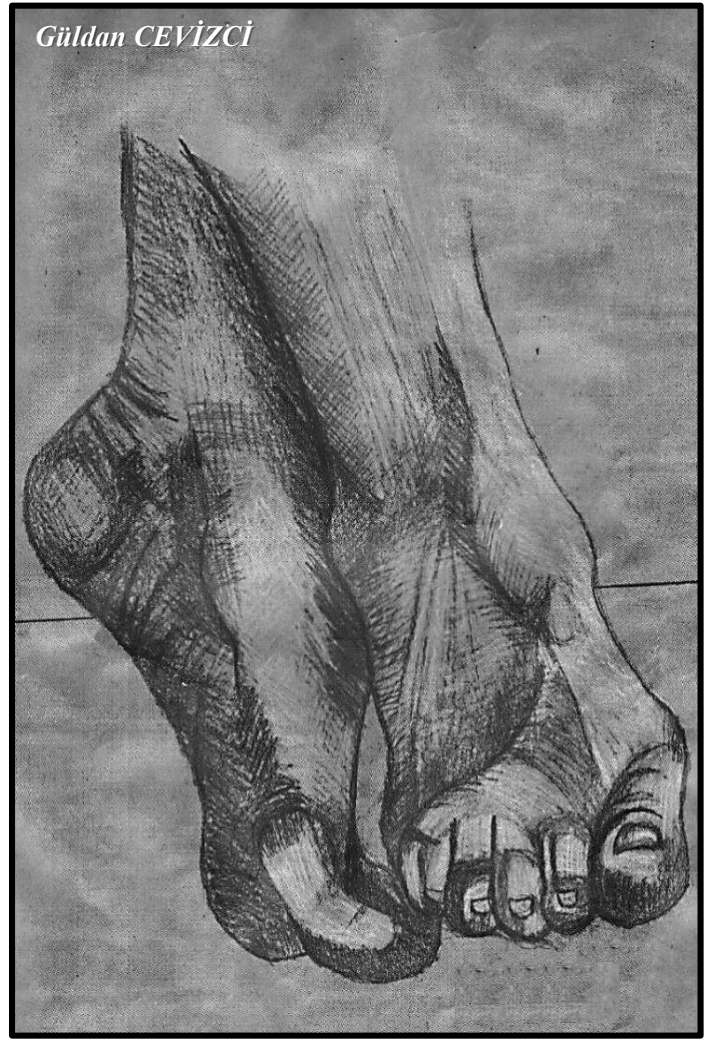
Kocaman yüreğinde sevgi taşıyan, gözlerinde karanlığa ışık saçan, küçücük ellerimizi tutup güven veren öğretmenim! Günün kutlu olsun!

Yoluma ışık tutan öğretmenim! Yeni nesillere umut saçan, anne sıcaklığı gibi sevgi dolu öğretmenim! Öğretmenler gününüz kutlu olsun!

Semanur AL

MAZİYE ÇEK BENİ

Korkularımı mazide bıraktığım karanlıklarda
Saklıyorum.
Saklıyorum ama sürüklüyor beni daha da karanlıklara.
Hep kalmakla gitmek arasındayım.
Uçurumun kıyısında hayata;
Ya it ya da çek beni.
Özgürlük ister beyazlıklar,
Karanlığında boğma beni.
Özgür kıl bu hayatta,
Karanlığında beyazlaşayım.
Hadi maziye çek beni.

Elanur BAYRAM

BİR DİLİM PORTAKAL

Soğuk bir Ankara sabahının keskin ayazında stajımın son haftasını geçireceğim huzurevine giden yolda, yüzüme vuran tipiye rağmen içimi ısıtan anıların tebessümüyle yürüyordum. Stajım bitse de her sabah ellerinden öperek uyandırdığım o tonton dedelerimi, pamuk ninelerimi sürekli ziyaret etmek fırsatı bulabilsem diyordum. Dinlediğim hikayeler, onların geçmişleri ve bana karşı besledikleri derin sevgi beni onlara bağlamıştı. Bağlamıştı, bağlamıştı da... Biri vardı ki... Ona ne sevgim yetti ne de ilgim. Herkesin torunu olmayı başardım ama onun yanına bile yaklaşmadım. Çok merak ediyordum; içinde ne fırtınalar kopuyor, sanki anlatmak istiyor ama ağzını bıçak açmıyordu.

Bugün kararlıydım, tüm cesaretimi toplayıp yanına gidecektim. Her ne kadar beni tersleyeceğini bilsem de onunla konuşmak istiyordum. Odasına girdim ve "İdris amca, bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. Git başımdan, der gibi elini başının üstünden savurdu. Yine, her zamanki gibi... Dizinin üstünde aynı fotoğraf vardı. Mavi pantolonlu esmer bir çocuk... Elinde bir dilim portakalla ne de güzel gülümsüyordu. O gülen gözler ne de çok benziyordu İdris amcanın hüzünlü gözlerine.

Hikayeyi kurcalamak mıydı amacım, yoksa acısını paylaşmak mı, bilmiyordum? Merakım gün geçtikçe artıyordu. Bir portakal dilimleyip tabak elimde tekrar odasına gittim. Tabağı masasının üzerine bıraktığım sırada kolumdan öyle bir tuttu ki... Korkudan ağlamak üzereydim. O an benim değil, onun canının yandığını anlıyordum. Fotoğrafi bağrına bastı ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Acısını hatırlattığım için kendimden nefret ediyordum. "Torunum bu." dedi resmi göstererek. "Beş sene önce ona aldığım bisikletle bir kamyonetin tekerlekleri altında ezildi." diye ekledi. Her şeyin sebebi olarak kendini görüyordu. Zehir tabağı gibi önüne koyduğum portakalları alıp ağlayarak odadan çıkmak üzereydim ki "Benim de torunum olur musun?" dedi. Ağlayarak gülümsedim sadece. Onu üzdüğüm için kendimi hiç affetmeyecektim.

Stajım bitse de fırsat bulduğum her vakitte İdris amcanın yanına uğrayıp onunla sohbet etmeyi kendime görev edinmişim. Gün geçtikçe ellerinde bir dilim portakal tutan mavi pantolonlu güzel çocuğun gözleri gibi gülümsediğine şahit oldum.

Amine Nur YİĞİTTEKİN MAVİ ÜNİVERSİTE

Mavinin beni çağırdığı bir yaz tatiliydi. Bir temmuz sabahında çıktığım tatil yolculuğuma cam kenarında eşsiz maviliği seyrederek devam edecektim. İlk defa şehir dışına çıktığım için çok heyecanlıydım. Daha önce gökyüzünden hariç büyük bir mavi parçası görmemiştim. Az gittim uz gittim; on iki saatlik yolun ardından sonunda o "mavi rüya" ile karşılaştım. Gördüğümle kalmadım o günden sonraki rotamı "mavi"ye adadım. Günün ışıklarını saklayışıyla, huzur ve sessizliğiyle, dalgaların getirdiği ferahlığıyla içimi açtı çünkü. Ve maviye dair hissiyatım rüyalarda saklıyken artık üniversite hayallerimin rengi oldu. Kendime hedef olarak belirlediğim 19 Mayıs Üniversitesi'ni seçmemde mavinin payı olmadığını söylemem, yalan olur.

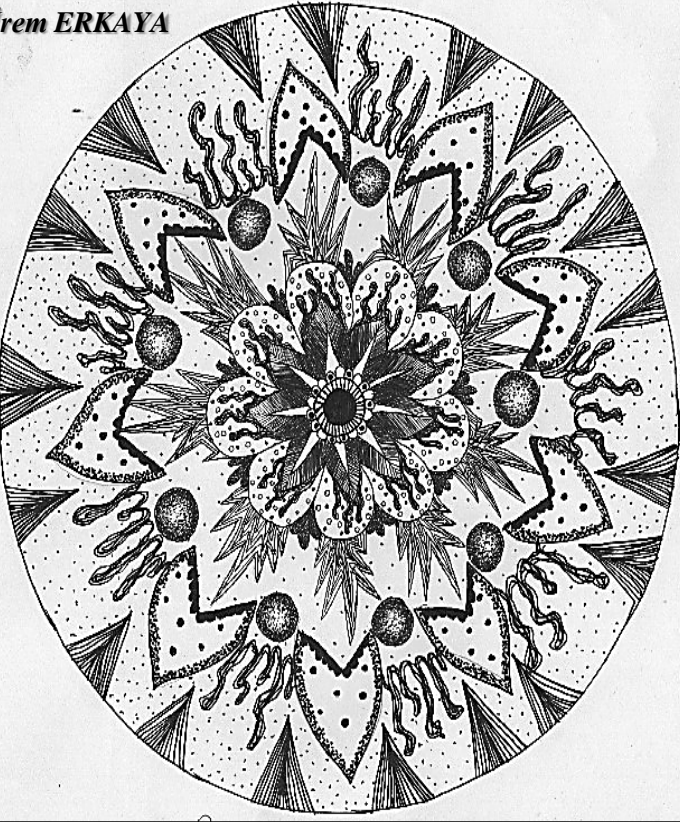
Tatilin son günlerinde üniversite tanıtım günlerine katılma fırsatı buldum. Lisede okuduğum bölümün devamı olarak tercih edeceğim ve girmeyi istediğim bölümün birkaç hocasıyla tanışma ayrıcalığını da yakaladım. Tüm bunlar beni motive eden ve çalışma azmimi körükleyen ayrıntılardı. Şimdi sınava aylar kala hayallerimi gerçeğe dönüştürmek umuduyla çalışıyorum. Hedefim ve hayalime kavuşmak için çabalıyorum, azim gösteriyorum. Arada bir diyorum ki: "İyi ki mavi beni kendisine çağırmış!"

ZAKKUM KOKAN SEVGİLİ

Gözleri şiir şiir bakan sevgili
Okusam mısra mısra seni.
Ve kitap kokusu sinmiş boynunda
Yaşlanarak biriktirsem geceleri.

Dudakları aşkın türküsünü yakan sevgili
Sussam, sussam ve haykırsam seni.
Ve başımı koyduğumda dizinde
İzlesem güneşin yükselişini.

Elleri zakkumlardan beyaz sevgili
Koklasam yudum yudum seni.
Huzur mehtabını bulduğum sesinde
Duysam aşkın derin şevkini.

Öznur ÜNLÜTÜRK KIRK BEŞ SANİYE

Gecesi gündüzü olmayan Asım... Ailesinden, çocuğundan kilometrelerce uzakta Ferruh... Gecenin dondurucu soğuşunda şehadete ulaşan ve kırk beş saniyelik haber kuşaklarına bile giremeyen iki yiğidimiz... 1914 Sarıkamış Harekatı değil; sene 2018... Asım Türkel Mersin doğumlu, henüz yirmi üç yaşında; 2017 yılında göreve başlamış ve bekardı. Baba olmak hayaline bile erişemeyen taze şehit... Ferruh Dikmen de Mersin doğumlu, henüz yirmi altı yaşında; "Baba!" deyişini bile duyamayacağı altı aylık Yağız Efe'sini koklamaya doyamadan ardında bırakan büyük şehit... Artık iki aile de 'donmak' kelimesini bir ömür unutamayacaklar.

Evet kırk beş saniyeyi bile esirgedik onlardan. Ya da kırk beş saniyeden fazla konuşulmadılar nice diğer şehitler gibi. Magazin haberlerinin şehit haberlerinden daha çok ilgi gördüğü 2018 Türkiye'sinde kanıksadık artık şehadetleri! Belki de çoğumuz şehit haberi duyunca kanalı değiştiriyoruz. Peki ya onların geride bıraktıkları... Onlar da değiştirebilirler mi kanalı? Ya da bu acıyı ne ile değiştirebilirler?

Keşke değişebilse derler. Keşke o ambulans ve askeri araçlar girmeseydi sokağımıza. Çığlıklarını duymasaydı kulaklarımız annelerin. Babalar köşeye çekilip sessizce ağlamak yerine "Vatan sağ olsun!" diye haykırsaydı oğullarının her başarısında. Ve bayraklar evin en yüksek yerinden sadece zaferlerde, düğünlerde, bayramlarda sallansaydı.

Ve en acısı da donarak ölmeseydi diyecekler. Bir kabullenişin ardında acı bir gerçek... Cennet kokulu evlatları, hayat arkadaşları toprağın kokusuyla buluşmuş; evet, ama keşke donarak ölmeseydi diyecekler. "donmak" kelimesi içlerini yakacak alev alev. Ve bu yangın gün geçtikçe daha da büyüyecek. Yağan her kar tanesi bir kor gibi düşecek geride kalanların yüreklerine. Ve buruk bir ses tonu "Vatan sağ olsun!" diyecek. "Vatan sağ olsun!"

Buket AYDOS

ÇİZGİLİ ELBİSELİ KADIN

Bir sonbahar akşamıydı yine. Hava soğuktu, üşüyorduk fakat korkumuzdan sesimizi dahi çıkaramıyorduk. Biz tam beş kardeşтик; küçücük sobalı bir evde, yedi kişi yaşamaya çalışıyorduk. Babam, çok sınırlı bir insandı. Babamla her çocuk gibi oyun oynayamazdım; hep kızardı bize. En çok kızdığı şey ise kızların okumasıydı. Ben de ne yazık ki o evin tek kızyıdım. Abilerim mektebe giderdi; ben ise bir elimde değnek diğer elimde benden bir yaş büyük olan kardeşimin kitabı... Ne okuma biliyorum ne de yazma. Ama elimde kitap olması bile çok hoşuma gidiyordu işte.

Bir yıl sonra mektebe gitmem gerekiyordu fakat babam, ben daha mektep demeden "Kız dediğin okumaz!" diyordu. Ta ki o güne kadar... Bir sabah yine elimde değnek, hayvan otlatmaya giderken bir el başımı okşadı; "Günaydın! Mektep nerede?" diye sordu ince ve güzel sesiyle. Heyecanla mektebi gösterdim. Dilim tutulmuştu adeta. Uzun, çizgili elbisesi ve topuklu ayakkabıları olan bir kadın neden mektebi sormuş olabilirdi ki, diye düşündüm durdum akşama kadar. Akşamüstü olunca abime sordum ve o kadının bir öğretmen olduğunu öğrendim. Koşarak babamın yanına gittim ama içimde o kadar büyük bir korku vardı ki! Ben nasıl diyecektim şimdi babama; "Hani kızlar okumazdı. Bak bugün köyümüze bir kadın öğretmen geldi." diye. Nasıl derim, diye düşünürken kapı çaldı. Koştum, açtım kapıyı. Bir de ne göreyim! Sabahki kadın... Gülümsedi yine bana. Ardından babam geldi; "Ne var ne istiyorsunuz bu saatte?" diye bağırmağa başladı. Çok korkmuştum fakat kadın, kendisinin öğretmen olduğunu söyleyince babam biraz yumuşadı. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken öğretmen hanım şu kelimelerle başladı kafamdaki bütün sorulara cevap vermeye: "Ben köylü kızların okutulmasını istiyorum ve o yüzden köyünüzde öğretmenlik yapmak için gönüllü geldim. Şimdi, sizden isteğim; yarın ilk işiniz kızınızı okula yazdırmanız." dedi babama. Babam yeniden bağırmağa başladı "Kız dediğin okumaz!" diye. Fakat öğretmen kararlıydı babamı ikna etmek için. Ve bir zaman sonra babamı ikna etti. Ben mektebe başladım; o kadar mutluydum ki... Kimse anlamazdı mutluluğumu.

Okumak, okuyabilmek çok güzeldi. Okudum, okudum, okudum; ben de öğretmen oldum ve öğretmenim gibi bir köy okulunda kızların okutulması için göreve başladım, uzun çizgili elbisemle!

İMTİYAZ SAHİBİ

Kamuran ÖNSOY

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Fatma ÖZTÜRK ÇANTI

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Abdülkadir GÜNYEL

GÖRSEL DANIŞMAN

Gönül CAN

YAYIN KURULU

Fatih YÜKSEK

Fatma ÖZTÜRK ÇANTI

OKUL ADRES TELEFON**HAYRİ ASLAN MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ**Cumhuriyet Mah. Barışık Sokak No 6
Çubuk / ANKARA 0312 837 12 66